

Hlad a dilemy

(Lenka Fábryová, 2016)

„Bola by si blázon, keby si to nevzala. Veď v tej knižnici nemáš žiadnu perspektívu. Hovorím ti, maj rozum.“ Dana prestala mamu počúvať. Peniaze by sa im zišli, veď jasné. Prerobili by byt, mama na vozíku by bola sebestačnejšia. Ale Dana sa bála. Plná kancelária cudzích, dravé kolegyne v kostýmčekoch s dokonalým make-upom, šéfovia s bodrým úsmevom a pokútnym obchytkávaním na chodbách, hluk, rýchlosť, prúdy a protiprúdy, vlny, intrigy, pletky, zákulisie, možné tsunami.

Nakoniec samu seba presvedčila.

V kancelárii sa jej spočiatku páčilo. Plno nových ľudí, úsmevy, poznámky, spoločné obedy, open space, oznamy emailom, nástenkové hry, všetko nové, zaujímavé. Po mesiaci ju vyplňanie tabuliek začalo nudiť.

Bola stále hladná. Každým dňom viac. Chýbala jej vôňa papiera, chuť písmen a slov, predstavovala si lahodnosť nového románu Krištúfka alebo Rankova. Omieľala by slová a vety znovu a znovu na jazyku, dopriala by si hody pre všetky svoje zmysly. Spomínala na svoje obľúbené pasáže, hovorila si ich nahlas. Chýbali jej výlety. Svet, kde mohla bojovať s partizánmi po boku, kde mohla byť statočná na palube kozmickej lode, svet plný vášní, kde mohla ľúbiť aj nenávidieť. Chýbala jej virtuálna realita, jej predchádzajúci naplnený paralelný život.

Hlad po písmenkách a príbehoch ju prenasledoval čoraz intenzívnejšie. Z kancelárie utekala každý deň do knižnice. Nemala už na svojich obľúbencov toľko času. Zanedbávala ich, bola im neverná. S robotníkmi u nich v byte, s kolegami v kancelárii alebo na team - buildingu. Cítila sa pred Rhetom Butlerom, Urbanom Habžom a ostatnými previnilo.

Ospravedlňovala sa im, pokúšala sa im vysvetliť, že je to len na čas, kým prerobia byt, kým zarobí trochu peňazí a potom sa predsa vráti.

Kolega od stola oproti ju pozval do divadla. Pozvánka sa belela na stole. Nevedela, čo má robiť. Usmiala sa naňho ponad stôl, ale... čo by na to povedal Rhet? Bolo toho na ňu veľa. Večer dobehla do knižnice, keď už zatvárali. Bývalé kolegyne na ňu pozerali podráždene. „Sorry, baby“, ospravedlňujúco sa usmievala, keď vychádzala s plnou náručou svojich miláčikov. V byte mali málo miesta, do knižnice musela chodiť každý deň, aby stihla vymieňať požičané knihy a aby nezanedbala nikoho zo svojich lások.

Prvú šichtu ťahala v práci, druhú na rande, tretiu doma pri prestavbe a štvrtú v noci pri knihách.

Po pol roku bola na zrútenie.

Navonok by mala byť spokojná. V práci povýšená, byt bezbariérový, kolega zaľúbený. Ale ona nie.

Trápila sa. Rhet jej robil žiarlivostné scény, Vronskij sa jej vyhýbal a Urban Habža sa s ňou už ani nebavil.

Celé noci hľadala ideálne riešenie. Až ju raz osvietilo. Urobila si zoznam.

Niektu prešiel, niekto nie. Sito malo malé dierky.

Zašla do antikvariátu. Začala vyberať knihy, ktoré bude mať doma natrvalo. Naposledy sa pozrela na papier pred sebou. Trhalo jej srdce.

Uvažovala koho si nechá, bez koho sa nezaobíde. Vybrala pero a ešte raz začala škrtiť. Potom sa unavene oprela a pult a pozrela pravde do tváre.

Na papier pripísala meno zaľúbeného kolegu. A potom ho rýchlym pohybom pera preškrtila. Doma uložila knihy do políc, obriadila mamu a s úľavou si ľahla. Po dlhých mesiacoch spala konečne pokojne.

Email: info@pplitklub.sk, web: <https://www.pplitklub.sk>

Všetky práva vyhradené. Akúkoľvek časť textu nie je možné použiť alebo akýmkoľvek spôsobom ďalej šíriť bez písomného súhlasu autora.